

til Hensigt at hjælpe dem, der havde lidt ved Stormfloden, at Skaden er repareret med stor Beføstning for dem, der eie det indbømmede Land, og at det i det Hele taget er af almen Interesse, at saadanne Indbømminger fra Havet finde Sted. Disse Grunde forekomme mig at kunne tale for, at de, der oprindeligt have havt denne Anskuelse, og som have viist det ved deres tidligere Stemmegivning i denne Sal, ogsaa gjentage det her, da den Vanskelighed ikke mere ligger for, som laa for, da der sidst stemtes i dette Thing. Med dette 1ste Ord skal jeg tillade mig at anbefale Forslaget, idet jeg skal gjøre opmærksom paa, at hvorvel jeg staar som den eneste Forslagsstiller, er det ikke saaledes at forstaa, at der ikke var andre Medlemmer i Finantsudvalget, som kunde ønske at tiltræde Forslaget; det var mere af Bequemmelighedshensyn, at det blev mig, som blev eneste Forslagsstiller. — Maa jeg endnu med Hensyn til Østersfagen bemærke, at maaste kan jeg have opfattet den ærede Ordfører forkert, men jeg tror dog ikke, at jeg har gjort det. Den ærede Ordfører sagde, saavidt jeg opfattede ham, at dersom man kunde være vis paa, at der ved Afgjørelsen i Hensind til det Ændringsforslag, som gaar ud paa paa at bevilge 130,000 Kr., kunde opnaas et nyt Grundlag for Forholdet mellem Staten og Østersforpagterne, kunde der være Grund til at gaa ind derpaa, da kunde man i hvert Fald sympatiskere med dette Forslag. Men jeg vil tillade mig at bemærke, at jeg har opfattet den ærede Minister saaledes, at han har den Formening, at det lader sig gjøre derved, at Sagen afluttes, og dersom vi ikke ved denne Leilighed kunne opnaa dette, er jeg kun ved en Misforstaaelse kommen til at staa som Medforslagsstiller af de 130,000 Kr. Det er min bestemte Opfattelse, at Regjeringen vil forsøge at bringe et nyt Grundlag tilveie for det sidste Aar, som er tilbage af denne Kontrakt, og ogsaa for Fremtiden. Skulde jeg have taget feil, gjør det mig ondt, at jeg har været Medforslagsstiller, men saaledes tror jeg, at den ærede Minister blev opfattet i Finantsudvalget. Jeg er gaaet med til dette Forslag, fordi det forekommer mig at være det billigste af de her foreliggende, idet nemlig det, der gaar ud paa at nedsette Beløbet fra 120,000 Kr. til 60,000, kun angaar de to Aar, hvorimod det Forslag, jeg har været med til at stille, angaar de 3 Aar eller reiters alle de 4 første Aar og indeholder den nysnævnte Ranke med Hensyn til Fremtiden. Dersom vi ikke faae denne Sag afgjort nu, er det mig aldeles klart, at den ærede Minister til næste Aar foreslaar, at vi igjen skulle bevilge 60,000 Kr. for det Aar, som nys afluttedes med 1ste Mai, og paa den Maade kunde vi komme til at betale det dyrere end ved denne Afgjørelse. Det Uheldige, naar vi ville spare for meget paa dette Punkt, er, at Kontrakten, hvori denne besynderlige Paragraf

findes, har været bekjendt for Thinget, uden at der hidtil har været gjort Indsigelse derimod, og Ministeren har saaledes anset sig for at handle i god Overensstemmelse med Rigsdagen, naar han gik ind paa at anvende denne Paragraf. Det er Noget, som er blevet os meddelt, og som maa have en Betydning for os. Havde Nogen gjort Indsigelse imod Kontrakten, da havde vor Stilling været bedre, men efter som dette ikke er sket, er der en vis Forpligtelse for os til ikke at stille Regjeringen i et saadant Lys, at det kan blive opfattet som om den vilde lise sig bort fra en Forpligtelse, den havde paataget sig med fuld Bevidsthed. Det er det Uheldige ved, at Kontrakter af den Art ikke direkte forelægges for Thinget. Jeg erkjender naturligtvis, at det kan være vanskeligt at oprette Kontrakter under Forbehold af Samtykke fra Rigsdagens Side, men paa den anden Side er det ganske vist, at det dog er store Beløb, som der saaledes raades over af Administrationen, og for Statens og Rigsdagens Vedkommende bliver Stillingen derved temmelig uheldig. Nu ere vi imidlertid i dette Tilfælde, og jeg tror derfor, at vi gjøre klokest i at faae denne Sag endt paa een gang.

Finantsministeren (Strup): Det ærede Udvalgs fulde Overensstemmelse med mig angaaende Erstatningen til Forpagterne af Østersfiskerierne skrækker sig jo desværre ikke videre end til at erkjende, at § 11 i Kontrakten retteligt finder Anvendelse under de nuværende Forhold, hvorimod Udvalget derefter har delt sig i forskjellige Mindretal, hvis Forslag alle mere eller mindre afvige fra det af mig foreslaaede. Jærend jeg omtaler selve Ændringsforslagene, skal jeg, foranlediget ved en Bemærkning fra Ordføreren for et af Mindretallene, gjøre opmærksom paa, at § 11 eller Bestemmelser som den i § 11 dog neppe kunne siges at være saa aldeles uhensigtsmæssige i en Forpagtningskontrakt af en Natur som denne. Man maa jo erindre, at den Gjenstands Produktivitet, som her er bortforpagtet, er i allerhøjeste Grad usikker, og at Udbyttet af Gjenstanden, nemlig Østersfiskeriet i Limfjorden, er afhængigt af Forhold, som ingen Dødelig er istand til at beregne. Det er jo ikke saa overmaade længe siden, at man blev overrasket ved at erfare, at der overhovedet fandtes Østers i Limfjorden. Derefter gik der en rum Tid, hvor dette Fiskeri kun havde meget liden Betydning, og Bortforpagtningen deraf gav meget Lidet i Udbytte. Men paa een gang hævede Udbyttet sig i en forbausende Grad og steg, om jeg husker ret, op til omtrent 7 Milioner Østers om Aaret. Nu forekommer det mig, at det er ganske naturligt, at i samme Forhold som Udbyttet af en forpagtet Eiendom er usikkert, i samme Forhold trænger Forpagteren til nogen Erstatning eller til Udbytte til Erstatning, naar det Forpagtede viser sig at have eller paa Grund